

ת"ד 2372/09/13 - מדינת ישראל נגד שאקר ותד

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 2372-09-13 מדינת ישראל נ' ותד

בפני
בעניין: כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין
מדינת ישראל

עו"ד גפני ב"כ המאשימה

נגד

שאקר ותד

עו"ד קפלן מיכל ב"כ הנאשם

גזר דין

ביום 22.1.14, הונח בפניי כתב אישום מתוקן המייחס לנאשם גרימת תאונת דרכים עת לא ציית לרמזור אדום אשר דלק בכיוון נסיעתו.

תוצאת התאונה... "נחבל נהג המזדה מר אילן למדני, חבלות של ממש - שבר בצלע ושבר בסטרנום וכן נחבלה אשתו למדני דליה חבלות של ממש - שברים בצלעות 7-10 מימין וקרעים באיברים הפנימיים שהצריכו ניתוח וטופלה בגינם גם בקבלת מספר מנות דם).

ביום 15.5.14 קודם ההקראה - תוקן כתב האישום ע"י הוספת העובדה כי גם הנאשם נפצע בגופו ובלשון כתב האישום "כמו כן, נחבל הנאשם חבלות של ממש שברים בצלעות 8-9 משמאל וקונטוזיה ריאתית".

הנאשם הורשע עפ"י הודאתו במיוחס לו בכתב האישום המתוקן.

קודם הטיעון לעונש, הביאה התביעה בפני עדכון בדבר מצבם של הנפגעים בתאונה, נכון להיום.

עדכון זה, מתבסס על שיחה עם עורכת דינם של בני הזוג למדני.

(בנקודה זו, יש לקבוע כי מצאתי ממש בדבריה של הסנגורית עו"ד קפלן אשר הביעה הסתייגותה מקבלת פרשנות למסמכים, שהרי עם כל הכבוד, אכן המדובר בעדות שמועה, מפי עורכת דין, אשר אינה מעידה בפניי, אינה נחקרת על דבריה ואף אינה יכולה להתקבל כמומחה או כפרשן למסמכים).

להסתייגותה של הסנגורית אכן קיים בסיס משפט מוצק.

מכל מקום, וע"ד הצדדים, מצאתי לקבל המסמכים כפי שהם ונדרשתי לדברי התובעת בסוגיה זו.

לדבריה : "בשיחה עם עורכת דינה מסרה שלא זקוקה לעזרה סיעודית אבל קיימת צלקת לכל אורך בטנה , בני הזוג ניהלו משק חקלאי והיום זקוקים לעזרה בניהול המשק לאור הפציעה". הוסיפה התובעת ואמרה כי : "המעורבים טוענים שהם בטרומה עד היום, מבקשים להחמיר".

הסנגורית מצידה הפנתה לכך שלמעשה , אין בתיעוד נכות צמיתה או עדות למגבלה פיזית.

הוסיפה הסנגורית וציינה כי "אנו מאחלים להם בריאות שלמה, הם מבוגרים ומן הסתם החבלה הזו משפיעה יותר. לא מקלים ראש בחבלה ובאמת מצטערים על התוצאה, יחד עם זאת, שמחתי לראות במסמכים ששני בני הזוג עברו תהליך שיקום של כמה ימים ושחררו, למיטב זכרוני אין עדות למגבלה פיזית. קראתי היטב המסמכים גם של השיקום. סה"כ מעט הידע הרפואי שיש לי, ההתנהלות שלהם בשיקום היתה לטובה והם שניהם שוחררו לאחר מספר ימים".

בהמשך הפנתה הסנגורית לפציעתו של הנאשם אשר יש בה משום ענישה - על כך ארחיב בהמשך.

אשר לקביעת המתחם העונשי -

בבואי לקבוע רמת הרשלנות של הנאשם, אציין מפורשות כי אין חשד למה שנקרא בלשון הנהגים "גניבת רמזור". אין המדובר בנהג המתקרב לרמזור מהבהב ומגביר מהירותו כדי להספיק ולחצות הצומת. הופניתי לעדותו של עד ניטראלי , מר ווגרן מאור, המספר כי עמד מאחורי רכב הנאשם וכי שניהם המתינו באור אדום . לדבריו, "עמדנו ברמזור חצי דקה ופתאום הרכב דייהו הלבנה שעמדה לפני התחיל לנסוע באור אדום".

עפ"י עדות זו, יש לקבוע כי רף הרשלנות המיוחס לנאשם אינו גבוה וכי המדובר בשגגה לפיה סבר הנאשם כי הסתיים המופע האדום בכיוון נהיגתו. בהקשר זה יש להבין אמירתו בחקירה המשטרתית לפיה נכנס לצומת באור ירוק. בפניי, בחר הנאשם להודות בטעותו ולקחת אחריות על שגגתו הן בביהמ"ש והן בפני שירות המבחן וזאת לאחר שהובאו לידיעתו דברי העד הניטרלי .

אשר למתחם העונשי -

כפי פסיקה אשר הונחה בפניי וכפי אמות המידה המקובלות, מתחם עונשי הינו פסילה לתקופה שבין 9 חודשים ל- 12 חודשים.

בבואי לגזור דינו של הנאשם, לנגד עיני מספר עניינים שיש לקחתם בחשבון:

1. אף לנאשם עצמו נגרמה פציעה משמעותית - שבר בשתי צלעות וקונטוזיה ריאתית. מבחינה

זו, אכן יש לומר כי בא על מקצת עונשו מידי שמיים.

2. חוק העונשין תוקן ע"י הכנסת. עיקרון ההלימה הוכר כקריטריון עונשי עיקרי.

מכאן ואילך, ניתן לומר כי מירב ההלימה הושגה בכך שהנאשם עצמו, נשא בגופו נזקי התאונה.

אשר לעברו -

הנאשם נוהג משנת 2002 ולמעשה מעולם לא זומן לדין.

לחובתו 9 הרשעות מסוג ברירת משפט , 3 מתוכן טכניות - בעניין רישיונות.

עברו התעבורתי אינו מכביד.

עוד יש לציין כי רישיונו של הנאשם לא נפסל מנהלית (יש להניח כי הסיבה לכך היתה אשפוזו בבית החולים).

מכאן שאף מאז התרחשות התאונה ובמשך קרוב לשלוש שנים המשיך ונהג ולא היה מעורב בכל תאונה נוספת (במרוצת תקופה זו, גם נשלח לשירות המבחן לשם קבלת תסקיר).

הנאשם הודה באשמה, נטל אחריות על טעותו ובכך חסך הטרחת הנפגעים אשר אינם אנשים צעירים (ילידי 1936 כפי התייעוד אשר הונח בפניו).

בהקשר זה יש לציין, כי נתתי דעתי לעמדתם העונשית של הנפגעים, אולם, עניין זה הינו אך ורק אחד משיקולי הענישה ואיננו שיקול בלעדי, אלא אחד משאר השיקולים המעוגנים בחוק.

אין ביהמ"ש מתעלם מתיאור סבלם ונזקיהם של המעורבים - יש להניח כי תשובה הולמת לכך תינתן ע"י ביהמ"ש בהליך האזרחי העוסק מטבע הדברים בפיצויים.

נתתי דעתי למכלול טיעוני הצדדים ולאמור בתסקיר שירות המבחן. מטעמי צנעת הפרט, לא אוכל להתייחס לתוכן הנאמר בתסקיר, אף אציין כי מצבה הרפואי של רעיית הנאשם הוכח בפניי.

סוף דבר -

מצאתי כי פציעת הנאשם עצמו מצדיקה העמדת המתחם העונשי על 9 חודשי פסילה, מכאן ואילך, מצאתי לנכון להמיר חלקה של הפסילה בעבודות של"צ.

אשר לקנס - עפ"י תיקונו של חוק העונשין, עלי ליתן משקל לפרנסתו של הנאשם כטבח במסעדה ולעובדת

היותו מפרנס יחיד.

- הנני דנה את הנאשם לתשלום קנס בסך 1,800 ₪ או 100 ימי מאסר שיישא תמורתם.
הקנס ישולם ב- 4 תשלומים חודשיים שווים, הראשון תוך 30 ימים.
על הנאשם/ סנגורו לגשת כעת למזכירות ביהמ"ש לקבלת שובר תשלום.
- הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 100 ימים.
ריצוי הפסילה נדחה עד 30 יום.

- צו -

הנאשם ירצה 180 שעות של"צ בעבודות תחזוקה בעיריית באקה אל גרביה.
שירות המבחן יפקח על ריצוי העבודות וידווח לביהמ"ש מידי 3 חודשים על התקדמותם.
הריני מתרה בנאשם כי היה ולא ירצה העבודות כנדרש, יוחזר עניינו בפניי וייגזר עונש חמור יותר.
זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י' שבט תשע"ו, 20 ינואר 2016, בנוכחות הצדדים.